

Bepakt en bezakt

Ze komt binnen met een rugzak op haar rug. Het is zo'n rugzak die je nodig hebt als je in de Himalaya gaat klimmen. De vrouw die hem draagt verdwijnt er bijna onder en aan haar houding te zien is de rugzak erg zwaar. Het geheel maakt nog meer indruk doordat er aan de buitenkant van de zak allerlei dingen zijn vastgemaakt. Ik zie een opgerolde handdoek, een waterfles en er hangt een ijzeren beker aan een touwtje. Over haar schouder hangt ook nog een enorme tas. Hij bungelt naar beneden en het ziet eruit alsof hij er bijna vanaf valt. Zelf is ze ook de kleinste niet. Ik schat haar op zo'n honderd kilo en ze heeft een helm op. Zou ze op de fiets zijn? Ik zie het plaatje in gedachte voor me: deze vrouw met bepakking op de fiets. Zelfs voor mij, ik vervoer van alles op mijn fiets, lijkt me dat niet mogelijk; te veel spullen. Maar waarom heeft ze die helm dan op? Ze loopt wat onzeker en draait zich steeds een beetje om. En ze wordt steeds onzekerder. Logisch, want deze winkel is te smal voor zulke tassen. Ze stoot van alles om en er vallen dingen op de grond. Ik zie het allemaal vanuit mijn ooghoeken gebeuren, terwijl ik achter de toonbank een bonnetje sta te schrijven. Als ze verder schuifelt, schuurt haar tas langs het pinkeltjesrek dat bomvol hangt met producten. Het rek is ooit zo genoemd door oud-medewerkster Nanda die de metalen pen-netjes waar de producten aan hangen, zo noemde.

Een groepje mensen staat voor de deur.

"Kijk nou eens!" zegt er eentje. "Wat een mooie winkel! Kom, we gaan even kijken." Ze lopen langs de toonbank, maar kunnen niet verder, omdat de vrouw met bepakking daar probeert gevallen producten opnieuw op te hangen. En ze maakt het alleen maar erger doordat ze dan opnieuw dingen omstoot.

"Nou! Kijk eens omhoog," roept iemand uit en een wijsvinger schiet omhoog en wijst naar de ringen die daar hangen. "De hele winkel vol!" Ik hoor nu duidelijk een Noord-Hollands accent.

"Mevrouw?" Een van de dames uit de groep richt haar blik op mij en vraagt: "Waarom hangt dat allemaal zo hoog? Deer kennen u toch nooit bai?"

Ik reageer met: "Kijkt u eens rond," en ik maak het bijbehorende gebaar. "Dit is maar een kleine winkel, te klein voor alles wat we willen verkopen."

"Maar, hoe ga ik zo'n borstel pakken dan?" vraagt een ander.

"Dat doe ik voor u," zeg ik, "ik kan heel hoog springen." De groep barst in lachen uit en ik lach natuurlijk mee. "Wacht maar tot u straks iets gevonden heeft dat u hebben wilt, dan zal ik het even voordoen," zeg ik ook nog. Het is de vrouw met bepakking ondertussen gelukt om door te lopen tot achter in de winkel. Langs het sokkenrek. Dat kan weinig kwaad, sokken vallen niet stuk. Terwijl ik erheen loop, raap ik nog wat spullen op die gevallen zijn. De vrouw heeft haar rugzak afgedaan, haar spullen op de grond gezet en is op de trap gaan zitten. Ze zet net haar helm af en ik zie dat ze helemaal bezweet is. Als ze opkijkt zie ik aan de blik in haar ogen dat ze moe is.

“Goedemiddag,” zeg ik. “Gaat het?”

“Even bijkomen hoor, het is allemaal zo zwaar,” zegt ze. Ik overleg met mezelf of ik zal vragen of ze een beetje water wil. Daarvoor moet ik de trap op, ons kleine keukentje is daarboven. De vrouw zit pontificaal op de trap, ik kan er niet langs. Maar, nog belangrijker, er zijn klanten in de winkel en ik zie de volgenden alweer lachend voor de deur staan.

“Blijft u maar lekker even zitten,” zeg ik. “Mocht het straks wat rustiger worden, dan kom ik wel weer even naar u toe.” De groep vrouwen is ondertussen ook achter in de winkel aangekomen. Het is een drukte van belang. Ze wijzen elkaar steeds op producten die we óók nog verkopen.

“Truus, hier hebben ze vast wel iets voor je koffiemachine.”

Ik neem de zogenoemde sluiproute achter het sokkenrek langs om mijn stok te pakken, want ik begrijp dat ze op de ragers die aan het plafond hangen, doelen.

Met de stok pak ik een ring met ragers van het plafond en zeg: “Deze verkopen we meestal voor een koffiemachine. Stevig, maar niet te dik.” Ik pak de ring van de stok af om de rager te laten zien. Meerdere handen graaien naar de ragers. Ze worden bevoeld en gewogen.

Er wordt weer omhoog gewezen en iemand zegt: “Is die niet wat dunner?” Ik pak de aangewezen ring van het plafond. “Nee, die is te hard.”

Een ander wijst ook en zegt: “Die misschien?” Ik zie het al aankomen. Zoveel vrouwen met allemaal een mening, dit gaat wel even duren.